

Červené čáry, odkud není návratu

 infokurýr.cz/n/2024/09/27/cervene-cary-odkud-neni-navratu

kurýr

27. září 2024

Rusku a Západu rychle dochází manévrovací prostor, aby se vyhnuly přímému vojenskému střetu.

Již několik dní slýcháme o „povolení“ amerického ministra zahraničí Antonyho Blinkena rozmístit rakety ATACAMS na ruském území, skoro jako by šlo o povolení k útoku na ruské území, což vlastně není problém, protože ruské území bylo tam pro více byl pravidelně napadán již více než rok, především drony. Trpělivost Rusů je dobře známá a jen málo lidí na Západě si uvědomuje, že může brzy dojít.

Abychom pochopili rozsah novinek, musíme se podívat na nedávný Putinův komentář, že na rozdíl od dronů vyžaduje použití vysoce přesných raket ATACAMS (1320 kg, dosah až 300 km) satelitní zaměřovací systémy NATO a vyškolený pozemní personál. Putin znovu prohlásil, že jde o *červenou čáru*, která definuje přímé zapojení NATO do války.

Je vhodné se na chvíli zamyslet nad problematikou červených čar.

Uprostřed vlny zpráv, že USA a Británie jsou připraveny povolit použití západních raket na ruském území, učinil ruský prezident Putin své dosud nejsilnější prohlášení, když prohlásil, že tento krok „změní povahu konfliktu“ a znamená, že NATO a Rusko bylo „ve válce“ a varovalo, že Rusko učiní „vhodná rozhodnutí“.

V reakci na to britský premiér Keir Starmer řekl: „Tento konflikt začalo Rusko. Rusko nelegálně napadlo Ukrajinu. Rusko může tento konflikt okamžitě ukončit. Ukrajina má právo na sebeobranu.“

Aby bylo jasno, jde o extrémně politický konflikt ovlivňující mezinárodní vztahy, rozhodně ne o vojenský „fakt“, protože Rusko i Západ si uvědomují, že na ruském území dochází k dlouhodobým

útokům a že porušování územní celistvosti a suverenity je skutečnost; ale diplomacie, která je stále uměním smíření, se snaží tyto problémy řešit a nabízí řešení.

Vojenské zdůvodnění testování ruského odhodlání v této otázce je nejasné. Není důvod se domnívat, že použití raket s plochou dráhou letu ze vzduchu výrazně zvýší šance Ukrajiny vyhrát opotřebovací válku, v níž mají Rusové nad Ukrajinou – a Západem obecně – obrovské výhody, pokud jde o počet obyvatel a vojenskou produkci. . Zejména:

- Rusové podkopávají schopnost Ukrajinců vyslat do boje dobře vycvičené a vybavené vojáky a střely s plochou dráhou letu ze vzduchu to nezmění;
- Otázka „červených čar“, které nelze překročit, je přesně původem takzvané „Speciální vojenské operace“, která závisí na opakovaném ignorování „červených čar“, které NATO zpočátku odkazuje na východ a nerozšiřování NATO. pak odkazuje na neneutralitu Ukrajiny;
- Ve skutečnosti lze současnou konfrontaci nejlépe pochopit, pokud ji člověk chápe jako výzvu Rusku, které se snaží vrátit zemi k modelu podřízenosti z Jelcinových let a zabránit její expanzi v celosvětovém měřítku;
- Rusové se mohou přizpůsobit schopnostem Ukrajinců udeřit na velké vzdálenosti, protože se již přizpůsobili používání dělostřelectva HIMARS a pozemních střel ATACMS (a Rusové stále operují s vysloužilým arzenálem a ne s novým dělostřelectvem). Aby Západ skutečně ovlivnil schopnost Ukrajiny ublížit Rusku, musel by dodat velmi velké množství raket dlouhého doletu, mnohem více než malý počet modelů krátkého doletu, o kterých by se uvažovalo. Schopnost Západu takové množství dodávat je však omezená a dodání takového množství by téměř nevyhnutelně vyvolalo přímou ruskou odvetu.

Jakákoli červená čára překročená bez odvěty je ruskou vládou vnímána a vykreslována jako slabost a tato hra má skutečné důsledky v rámci Ruska, jehož původním problémem je existovat jednotně jako rozlehlá multietnická země. Jakýkoli náznak slabosti centrální moci dláždí cestu k možným odstředivým pohybům uvnitř země. Rusko, stejně jako každá jiná země, má své vlastní mocenské hry. Existuje jen málo důvodů věřit, že takové útoky přesvědčí Putina, aby ukončil válku nebo přišel k jednacímu stolu, ale existují dobré důvody k obavám, že podpoří jeho tvrzení, že Rusko je ve válce s NATO a ne s ukrajinským lidem.

Toto je důležitý bod, který je třeba zdůraznit: Rusko na všech oficiálních a institucionálních fórech opakovaně zdůrazňovalo, že konflikt není proti ukrajinskému lidu, ale proti jeho převratové vládě a atlantickému západu, který tuto válku začal již v roce 2014 (a ještě dříve) byl povýšen a zahájen. Rusko nemá zájem na vyhlazení ukrajinského obyvatelstva, které je etnicky a historicky součástí velké ruské multietnické rodiny.

Dalším možným nezamýšleným důsledkem je, že rostoucí smrtelnost západní vojenské pomoci zhorší požadavky Ruska v budoucích jednáních. Čím více bude Západ dávat najevo, že je ochoten využít Ukrajinu k zasažení Ruska, tím více budou Rusové trvat na komplexní demilitarizaci Ukrajiny jako podmínce dohody.

V rané fázi tento proces nepřinesl požadované výsledky pro Západ (tj. USA). Myšlenka byla jasná: jakmile se Putin zakousne a napadne Ukrajinu, my, co osm let cvičíme ukrajinskou armádu podle standardů NATO, dokážeme, že je to papírový tygr; Západní ekonomické sankce udusí ruskou ekonomiku; Propast mezi armádou a ekonomickým debaklem srazí režim na kolena a povede k vnitřním revoltám a systémovému kolapsu.

Tento scénář však nenastal.

Z vojenského hlediska se operace stala válkou o postavení, válkou opotřebování. Na ekonomické úrovni dokázalo Rusko především díky podpoře Číny vstřebat prvotní šok, obnovit novou strukturu tržních toků a okamžitě vstoupilo do nové fáze ekonomické prosperity na mezinárodní úrovni. Co se týče mezinárodních vztahů, Rusko dokázalo světu ukázat, co znamená vyjednávat se Západem, a zahájilo proces globální emancipace od kontroly hegemonu.

Z vojenského hlediska je nyní vojenská situace na Ukrajině pro západní ozbrojené síly kritická. Dobrodružství v Kursku bylo další překročenou červenou linií s jediným smyslem způsobit poškození image Putinova politického vedení, ale nic víc. V centrální oblasti fronty nyní ruská armáda dosáhla třetí a poslední linie obrany, za kterou již nejsou žádné opevněné linie. Zdá se, že kolaps Ukrajiny je otázkou několika měsíců a pravděpodobně k němu dojde příští rok na jaře.

Vzhledem k tomuto scénáři celá západní vládnoucí třída, tedy americký vojensko-průmyslový komplex a jeho evropští nohsledi, nezná plán B. To je velká chyba, protože v mezinárodní politice je běžnou praxí mít vždy plán B pro různé možné scénáře. Tato chyba Západu je vážná a jen málokdo ji dosud poznal.

Velitelé, USA, si mohou dovolit překročit jakoukoli červenou čáru prakticky beztrestně: vědí, že Putin v žádném případě není šílenec, který chce zničení planety, a proto nezahájí přímý útok na americkou půdu. Ti, kdo poslouchají, Evropa, již zdevastovali svůj vlastní výrobní systém a jsou v čele cílených útoků, včetně jaderných (nezapomeňte, že v současné válečné doktríně je použití taktických atomových bomb považováno za obyčejný boj, nikoli za zahájení jaderné války).

USA prosazují porušení všech červených čar, protože mají dvě mocné vyměnitelné nárazníkové zóny: nejprve Ukrajinu, pak Evropu.

Není v zájmu Západu ani Ukrajiny ztěžovat dosažení dohody, která zachová nezávislost Ukrajiny a nabídne možnost prosperující budoucnosti. To, co Ukrajina nyní naléhavě potřebuje, nejsou zbraně dlouhého doletu, ale životaschopný plán na vyjednané ukončení války, který dává Ukrajině reálnou šanci na obnovu.

Varování: Putinovo Rusko by se ještě mohlo rozhodnout reagovat vojensky a demonstrovat svou převahu. Pokud by k tomu došlo, konflikt by se odehrával v USA zvolené „nahraditelné zóně“ zvané Evropa, s odvoláním na článek 5 Atlantické smlouvy, který zahrnuje všechny evropské země. A to je realita, bez ohledu na to, jak drsný a násilný bude masakr.

Tady jsme v předvečer dalšího porušení červené čáry. Podívejme se, jak moc je svět ochoten riskovat.

Autor: Lorenzo Maria Pacini

